

Svajonų
ROMANAI

Amžinai Tavo

3

Išgalvotos
vestuvės

ANDREA LAURENCE

Knygute.lt

Andrea Laurence

IŠGALVOTOS VESTUVĖS

Keturių knygų serija

„Amžinai tavo“

Trečia knyga

Versta iš Andrea Laurence,
One Week with the Best Man, 2015

© Andrea Laurence, 2015

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Vilma Burneikienė, vertimas iš anglų kalbos, 2017

© Ana Gorbatova, dizainas, 2017

© Thinkstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2017

ISBN 978-609-03-0305-4

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2017

– Atleiskit, – Natalija palinko prie vyriškio, sėdinčio priešais, – gal dar kartą paaiškintumėt?

Greta apsidžiaugė, kad Natalija šito paprašė, nes jau tėsė sutrikusi. Keturios įmonės *Svarbiausia gyvenimo diena* savininkės ir valdytojos sėdėjo pasitarimų kambaryje prie stalo priešais vyrą, kuris vilkėjo brangų kostiumą ir elgėsi arogantiškai, nors joms nė kiek nerūpėjo. Ne pietietis, akivaizdu. Be to, pliauškę nesąmones.

Rosą Bentlį erzino sutrikusios moterys ne mažiau, nei jis pats erzino kitus.

– Įmonė *Svarbiausia gyvenimo diena* rengia jungtinių pokylius, juk taip?

– Taip, – atsakė Natalija, – bet, trumpai kalbant, mes rūpinamės maistu, didžėjumi ir gėlėmis. Niekas niekada neprašė jokiam svečiui surengti pasimatymo. Čia tuokiamasi, o ne teikiamos palydovių paslaugos.

– Leiskite paaiškinti, – Rosas pernelyg meiliai nusišypsojo, tai Gretai kėlė nepasitikėjimą. – Tai subtilus prašymas – niekas neturi sužinoti, nes tai Murėjaus Evanso vestuvės.

Murėjus Evansas buvo kantri muzikos superžvaigždė. Per paskutinį turą jis pamilo apšildančios grupės artistę. Kitą savaitgalį jie rengė daug dienų trukusią vestuvių šventę, kurios laukdami žurnalistai varvino seilę. Apta-

riant tokias vestuves visadareikėjo įtraukti konfidencialumo sąlygą, kad žinia apie šventę nebūtų nutekinta. Jei atvirai, Greta pavargo nuo tokių didelių, aiškiai išpūstų renginių. Gaudavo padorų uždarbį, suma atrodydavo didelė, nes pinigų jai vis trūko, tačiau dailiu raštu kruopščiai parašyti tūkstančius kvietimų nebuvo itin malonu. Susitarti su pasipūtusiais svečiais, kurie rinkdavosi į tokius triukšmingus vestuvių vakarėlius, taip pat būdavo nelengva.

– Žinoma, – atsakė Natalija.

– Aš atstovauju Džulijanui Kuperiui, aktoriui. Senam pono Evanso draugui, kuris vestuvėse dalyvaus kaip vyriausiasis pabrolys. Nežinau, ar skaitote naujienas apie įžymybes, tačiau Džulijanas ką tik viešai paskelbė apie skyrybas su kolege Bridžita Martin, su kuria vaidino filme „Bombų kruša“. Bridžitą pastebėjo susitikinėjančią su kitu populiariu aktoriumi. Esu Džulijano vadybininkas, tad manau, kad atrodys nekaip, jeigu jis vestuvėse pasirodys vienas, bet nereikia visko komplikuoti ir ieškoti merginos, su kuria jis susitikinėtų. Tereikia moters, kuri suvaidintų esanti jo pora ir sudalyvautų vestuvėse. Galiu patikinti, kad nebus nieko nepadoraus.

Greta girdėjo apie Džulijaną Kuperį – apie jį nežinoti neįmanoma, nors nematė nė vieno jo filmo. Veiksma filmų karalius: daug sprogimų, ginklų ir ilgiausi scenarijai. Jos tokie dalykai nedomino, tačiau daugybė žmonių dievino jo filmus. Keistoka, kad jam teks apsimesti, jog

su kuo nors susitikinėja. Afišose ir filmų anonsuose akį traukė žvilgantys kieti raumenys. Nors Greta nesižavėjo jo kaip aktoriaus gebėjimais, buvo sunku nekreipti dėmesio į kūną. Jeigu jau toks vyrukas net paskutinę akimirką negali susirasti merginos, ji – pasmerkta.

– Kokios merginos reikia? – apdairiai pasiteiravo jų fotografė Bri. – Pažįstu nedaug moterų, kurios elgtųsi įprastai, jei tektų įsikibti žvaigždei į parankę.

– Suprantu, – pasakė Rosas. – Visai tiktų paprasta moteris. Nenorime, kad ji atrodytų kaip palydovė. Be to, Džulijano moteriškosios lyties gerbėjų gausa rodo, kad būtų gerai, jei jį matytų su paprasta moterimi. Gerbėjos manytų pačios turinčios galimybę.

Greta prunkštelėjo ir Rosas piktai dėbtelėjo į ją, įsitaisiusią kitoje stalo pusėje.

– Su malonumu dosniai sumokėsime jai už patirtus sunkumus, – tęsė jis. – Paklosime dešimt tūkstančių dolerių už sugaištą laiką. Be to, papildomą sumą galiu skirti apsilankyti grožio salone ir drabužiams įsigyti.

– Dešimt tūkstančių? – Greta vos nepaspringo. – Juokaujate?

– Ne, – atrėmė Rosas, – kalbu rimtai. Galite parūpinti tai, ko prašome, ar ne?

Natalija giliai įkvėpė ir linktelėjo.

– Parengsime sutartį ir rasime, kas susipažintų su Džulijanu, kai jis atvyks į Našvilį.

– Labai gerai. Jis atskris šįvakar ir apsistos viešbutyje *Hilton*.

Rosas kilstelėjo ranką prie kišenaitės ant krūtinės ir išsiėmė odinę piniginę. Ištraukė saują šlamančiųjų ir pastūmė per stalą Natalijai.

– Turėtų užtekti papildomoms išlaidoms, apie kurias kalbėjau. Kitką sumokėsime iškart po vestuvių.

Daugiau nieko nepaaiškinęs jis pakilo ir išžingsniavo iš konferencijų salės, palikęs keturias moteris rymoti trikdančioje tyloje.

Galų gale Bri ištiesė ranką ir suskaičiavo pinigus.

– Du tūkstančiai. Už juos galima nusipirkti puikius šviesios spalvos plaukų dažus ir porą komplektų dailių drabužėlių, sutinki, Amelija?

Amelija, maisto ir gėrimų tiekėja, didelė mados sekėja, linktelėjo.

– Tikrai. Bet svarbiausia – nuo ko pradėsime? Kas to imtųsi?

– Ne aš, – tvirtai pareiškė Bri. – Esu susižadėjusi, be to, privalau viską nufotografuoti. O tu ištekėjusi ir nėščia, – ji kreipėsi į Ameliją.

Toji pasiglostė apvalų pilvuką. Ką tik peržengusi dvidešimt dviejų savaičių slenkstį ji su vyru Taileriu sužinojo, kad laukiasi mergytės.

– Net jei nebūčiau nėščia, turėčiau maistu aprūpinti penkis šimtus svečių. Ir taip verčiuosi per galvą, net su

Stelos pagalba.

Jos abi atsigręžė į Nataliją, kuri kažką įnirtingai rašė kompiuteryje.

– Nežiūrėkite į mane, – pasakė pastebėjusi įsmeigtas akis. – Aš – vestuvių planuotoja. Būsiu pasinėjusi į reikalus, kad renginys pavyktų.

– Turėtų būti moteris, kurios galėtume paprašyti. Kokia nors draugė? – neatlyžo Greta. – Natalija, juk užaugai Našvilyje. Gal pažįsti, kas neprieštarautų kelias dienas pavaidinti filmų žvaigždės pupytę?

– O tu? – atšovė Natalija.

– Ką? – Greta kone suspigo, išgirdusi kvailą klausimą. Jos tikrai pametė galvą, jeigu mano, kad rado puikų sprendimą. – Aš? Su Džulijanu Kuperiu?

Natalija nekreipė dėmesio į jos nuostabą.

– O kodėl ne? Jis aiškino, kad reikia paprastos, niekuo neišsiskiriančios moters.

– Vien dėl to, kad jam nereikia modelio, nereikia, kad jis nori... *manęs*. Kažin, ar esu paprasta. Neaukšta, stora ir numoju ranka į faktą, kad bjauriai elgiuosi su vyrais. Nutylu, kai netoliese pasirodo Bri sužadėtinis, muzikantas. Nejau manote, kad galėčiau elgtis įprastai, kai karščiausia Holivudo žvaigždė šnibždės man į ausį?

– Tu ne stora, – piktai atrėmė Amelija. – Tu normali. Daugybei vyrų patinka putlesnės merginos.

Putlesnės? Greta pavartė akis ir sudribo ant kėdės. Ji

buvo smulki ir nešiojo dvidešimties svarų antsvorį dar nuo tada, kai gulėjo vystyklusose. Dvi jos seserys lieknos ir trapios kaip jų motina balerina, o Greta, kaip liūdna, paveldėjo rusiškus tėvo genus. Jos kelnaičių dydį sudarė dvi raidės ir ji priminė keksiuką. Putlesnė – visai netinkamas žodis.

– Merginos, negi kalbate rimtai? Net jeigu būčiau žemėje paskutinė moteris, su kuria jam tektų susitikinėti, nepamirškite, kad aš taip pat čia dirbu. Būsiu užsiėmusi.

– Nebūtinai, – tarstelėjo Bri. – Tai, už ką esi atsakinga, dažniausiai paruošiama iš anksto.

Greta susiraukė. Bri teisi, nors ji nenorėjo pripažinti. Kvietimai išsiųsti jau prieš mėnesį. Programa ir vardų kortelėmis pasirūpinta. Jai teks viską puošti dieną prieš vestuves, bet jos darbas netrukdė dalyvauti ceremonijoje.

– Žinote, kad tvarkau kai kuriuos paskutinės minutės reikalus. Juk nesėdžiu kiekvieną šeštadienį ir nedailinu nagų.

– Ne tai norėjau pasakyti, – užtikrino Bri.

– Net jei taip, vis tiek juokinga, – bambėjo Greta. – Džulijanas Kuperis? Tik nereikia.

– Turėtum kur panaudoti pinigus, Greta.

Ji sužiuro į Ameliją ir atsiduso. Taip, Gretai trūko pinigų. Jos visos sutarė, kai pradėjo verslą, kad pelną skirs paskolai padengti, nes jų atlyginimai nebuvo stulbinan-

tys. Amelijai ir Bri ši bėda jau nekėlė rūpesčių. Bri susi-
žadėjo su milijonieriumi įrašų prodiuseriu, o Amelija
ištekJėjo už retų papuošalų perpardavinėtojo. Gretai už-
teko pragyventi, bet gyvenimo malonumams liko ne-
daug pinigų.

– O kas neturėtų?

– Galėtum nukeliauti į Italiją, – pasiūlė Natalija.

Greta garsiai suaimanavo. Jos nesunkiai rado silpną
vietą. Ji seniai svajotojė pakeliauti po Italiją. Nuo vidurinės
mokyklos laikų. Norėjo ten praleisti ne vieną savaitę,
kad įsimintų smulkmenas, visus renesanso tapytojų
paveikslus. Tokia kelionė buvo finansiškai neįmanoma,
nors Greta metų metus taupė. Bet Natalija teisi. Gavusi
tokią sumą, galėtų kaipmat užsisakyti bilietą ir skristi.

Į Italiją. Florenciją. Vieną. Romą.

Nuvijusi mintis apie ledus, kuriuos skanautų ant Ispa-
niškųjų laiptų, stengėsi sugrįžti į tikrovę.

– Mes persidirbome. Per atostogas viskas vyksta lė-
čiau, bet aš savo ateityje nematau trijų savaičių atosto-
gų Italijoje. Net jei jis skirtų milijoną, nerasčiau laiko
kelionei.

– Mes nedirbame savaitę nuo Kalėdų iki Naujųjų. Tau
tikėtų tas laikas, – pasiūlė Natalija. – Arba galėtum sau
keliauti vėlyvą pavasarį. Jeigu išspausdintum daugiau
kvietimų, rastume, kas pasirūpintų dekoracijomis. Svar-
biausia, kad turėsi pinigų. Juk niekam nuo to neskau-
dės?

– Tiesa, Greta, – įsiterpė Bri. – Apvali sumelė, ir už ką? Už tai, kad pabūsi įsikibusi į kietą Džulijano Kuperio parankę ir paspiginsi į jį susižavėjusiomis akimis? Kad pašoksi su juo per priėmimą ir gal kartelį pabučiuosi prie fotoobjektyvų?

Gretos žandikaulis įsitempė, ji užgniaužė troškimą prieštarauti, nes Bri teisi. Tereikėtų pameilikauti kelias dienas, o paskui keliautų tiesiai į Italiją. Tokia galimybė daugiau nepasitaikys.

– Be to, – dar pasakė Bri, – argi labai jau blogai apsimesti seksualaus aktorius draugužė?

Jeigu Rosas nebūtų buvęs asmeniškai atsakingas už karjeros sėkmę, Džulijanas būtų pasmaugęs jį tą pačią sekundę.

– Mergina? Apsimetėlė? Tikrai, Rosai?

– Padės sukurti tau gerą įvaizdį.

Džulijanas atsigėrė vandens iš buteliuko ir atsirėmė į kėdės ranktūrį Našvilio viešbučio kambaryje.

– Ar atrodau beviltiškas, sielvartaujantis po skyrybų su Bridžita?

– Žinoma, kad ne, – ramino Rosas. – Tik noriu būti tikras, kad jos vadybininkai nepergudraus mūsų. Ją jau matė su Polu Vatsonu. Jeigu nepaskubėsi, pasklis kalbos, kad esi smarkiai ją įsimylėjęs.

– Man nerūpi, – riktėlėjo Džulijanas. – Nesvarbu, ką kiti galvoja, mes su Bridžita išsiskyrėme prieš šešis mė-

nesius. Žinią paskelbėme viešai tik todėl, kad jūs atkakliai reikalavote.

– Aš nereikalavau, – atėmė Rosas. – Studija reikalavo. Tavo meilės romanas buvo sėkmės koziris filmo reklamoje. Žmonės neturėjo sužinoti, kad judu išsiskyrėte, dar nepradėjus rodyti filmo.

– Aha, taip, – nerūpestingai tarstelėjo Džulijanas. – Jeigu dar kada pradėsiu žvilgčioti į koleges, tempk mane kuo toliau ir primink, kaip buvo. Bet dabar viskas baigta. Su Bridžita viskas baigta, tačiau aš nepasiruošęs susitikinėti su kita net dėl kamerų.

Rosas iškėlė rankas.

– Nieko panašaus. Prisiekiu. Be to, viskas jau sutarta. Ji po penkių minučių ateis čia su tavimi susipažinti.

– Rosai! – sušuko Džulijanas, pašoko išsitiesdamas visu ūgiu, kad įbaugintų žemą, storą vadybininką. – Negali daryti tokių nesąmonių be mano leidimo.

– Ne, galiu. Juk man moki už tai. Vėliau padėkosi.

Džulijanas nykščiu ir smiliumi sugnybo sau nosį.

– Kas ji? Kantri muzikos atlikėja? Gal importuoji aktorės iš Holivudo?

– Neatspėjai. Sakė, kad ji dirba jungtuves rengiančioje įmonėje. *Paprasta* mergina.

– Palauk. Po nuotykių su ta padavėja maniau, kad nenorėsi, jog susitikinėčiau su paprasta mergina. Minėjai, kad labiau rizikuočiau, nei būdamas su kita žvaigž-

de, kuri taip pat turi saugoti savo karjerą. Juk sakei, kad reikia susidėti su tokia moterimi, kuriai nereikia nei mano pinigų, nei šlovės.

Pastaruosius keletą metų Džulianas griežtai paisė atkaklaus Roso reikalavimo bendrauti su kylančiomis, išpuikusiomis žvaigždutėmis, o dabar – paprasta mergina tinka vien dėl to, kad Rosas taip pasakė?

– Suprantu, dažniausiai taip ir būna. Ta padavėja norėjo tave apjuodinti bulvarinėje spaudoje ir sparčiai pralobti. Holivude milijonai tokių. Bet mano scenarijuje šis pasirinkimas yra protingas. Našvilyje moterys kitokios, be to, šis žingsnis netikėtas. Patiks tavo gerbėjoms ir, be abejonės, studijai. Stengiausi gauti tau tikro romantiko vaidmenį. Šis sumanymas turėtų padėti.

Džulianas nelabai norėjo būti romantiko pavyzdžiu. Tik jau ne tokiu, apie kokį kalbėjo Rosas. Vadybininkas svajojo apie tokius romantinius filmus, kuriuose patraukli blondinė būtų įsikibusi į jį nuoga, kol jis šaudytų blogus vyrus. Jis jau ne kartą atliko tokį vaidmenį. Kai vėl ėmė spausti Rosą dėl tos pačios temos, gavo romantiko vyro vaidmenį filme apie striptizo šokėjus. Filmas nebuvo griežtai kritikuojamas nei nominuotas apdovanoti. Po šimts, Džulianas būtų nudžiugęs, jei būtų tekę vaidinti nesudėtingoje romantinėje komedijoje. Kurioje nebūtų sprogių. Kulkosvaidžių. Ar juostelių ant klubų.

– Turėčiau tave už tai atleisti, – skųsdamasis Džulianas sudribo į fotelį.

Tušti grasinimai – abu tai žinojo. Rosas rūpinosi Džulijano karjera. Gal Džulijano netenkino didelio biudžeto veiksmo filmai, bet jam reikėjo kiekvieno cento.

– Viskas bus gerai. Pažadu. Tai ne tikri santykiai, todėl šįkart galiu laužyti savo paties taisykles. Po kelių dienų grįši į Holivudą ir susitikinėsi su kuo tik užsigėdęs.

Džulijanas kažkodėl tuo abejojo. Įžengęs į Holivudą jis garsėjo ne pačiais geriausiais santykiais su moterimis. Padavėja bulvarinei spaudai pardavė jų meilės istoriją su pikantiškais smulkmenomis, kurias iš jo išpešė. Šokėja ieškojo vyruko, kuris sumokėtų už jos klaidas. O visos kitos siekė arba jo pinigų, arba vartų į šou verslą.

Rosas ragino susitikinėti su kitomis aktorėmis, kad būtų mažiau rūpesčių, tačiau ir vienu, ir kitu atveju tekdavo sudaryti konfidencialumo sutartį. Net jei viskas buvo gerai, Džulijanas vis tiek mokėjo saugoti tai, kas buvo asmeniška. Nepliauškė apie šeimą, praeitį... Neskelbė to, ko nenorėjo matyti laikraščiuose. O ieškiniai neužglaistytų žalos, kuri būtų padaryta.

Išsiskyręs su Bridžita jis nesidomėjo moterimis. Dėl pasimatymų reikėjo daug padirbėti ir, jei atvirai, jie ne-tekė didelio malonumo. Kaip jam rasti meilę, jeigu sunku buvo sutikti žmogų, kuriuo pasitikėtų?

Rosas atsistojo, gėrimą pastatė ant mažo staliuko.

– Na, viskas turėtų būti gerai....